

Montilla o Mas

VICENÇ VILLATORO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.01.10

És un clàssic que, a començament d'una campanya electoral, els partits grans es neguin a parlar de pactes i ens diguin que voldrien governar tot sols. Tot i així, no em sembla rutinària la insistència amb la qual des del PSC es vol visualitzar aquesta campanya com un esprint a dos, entre **Montilla i Mas**, en què **Mas** porta ara un cert avantatge, però **Montilla** aspira a guanyar. Sigui perquè pedala més de pressa en els últims metres, sigui perquè **Mas** es confia i s'equivoca.

No em sembla rutinari ni ingenu, per part del PSC, posar-se com a llistó arribar primers, ser el partit més votat a Catalunya, passar davant de CiU. Amb els números a la mà, aquest és un objectiu molt més complicat que no pas el d'aconseguir mantenir la presidència de la Generalitat en un tripartit, encara que se sigui la segona força. ¿Per què els socialistes catalans es posen un llistó tan alt i tan difícil de saltar, quan se'n podrien posar un de més realista i més assequible, amb més possibilitats d'èxit? Jo crec que per dues raons. Una de campanya. L'altra, pensant en la legislatura que ve.

Comencem amb la raó de campanya: el PSC creu que és més fàcil mobilitzar el seu electorat a favor d'una victòria del PSC que no pas a favor de la repetició del tripartit. Fa quatre anys era diferent. Fa set anys, exactament al contrari. La idea de tornar a fer el tripartit d'esquerres no entusiasma els dirigents socialistes –tot i que sempre és millor que perdre el Govern–, però entusiasma encara menys els seus

electors. La bandera del PSC és més motivadora que la bandera del tripartit. I del que es tracta és de mobilitzar els propis, aquesta vegada.

Continuem amb la raó per després de la campanya. Al PSC li aniria molt bé quedar primer, perquè li obriria fins a tres possibilitats de pacte, segons els resultats. Podria reeditar el tripartit collant més els seus socis. Podria arribar a explorar algun acord amb el Partit Popular, inspirat en el model basc. I, sobretot, es podria plantejar –¡llavors sí!– la possibilitat d’una sociovergència en la qual els socialistes mantinguessin la presidència de la Generalitat. Si **Mas** queda primer, una sociovergència amb **Mas** de president és difícil d’empassar pel socialisme català. Per tant, posats a jugar, anem per bingo.

Presentar la campanya electoral com un cara a cara entre **José Montilla** i **Artur Mas**, com si tots els altres candidats no hi fossin, semblava fa uns mesos el somni dels directors de la campanya de **Mas**. Però curiosament els primers que han situat aquest escenari han estat els responsables de la campanya de **Montilla**. Mobilitzem tots els nostres, a risc que ajudem l’adversari a mobilitzar tots els seus. Bipolaritzem. És arriscat, molt arriscat. Però segur que no és ingenu.